

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia ng mga Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Siyam

Jeff Pippenger
2025-12-11

Bilang Siyam

Nakarating na ako sa puntong ito ng panimula sa aklat ni Joel upang maikling ibuod ang ilan sa mga punto mula sa unang walong artikulo at upang tukuyin kung ano ang dapat nating asahan mula sa aklat ni Joel ngayo't mas tuwiran natin itong tinatalakay; at saka, siyempre, ano ang kaugnayan nito sa mga labanan sa Raphia at Panium na binabanggit sa Daniel 11:11–16?

Ibinigyang-diin natin ang awit ng ubasan sapagkat sa paraang propetiko, ang “karanasan” ay kinakatawan ng isang “awit.” Isa sa mga katangian ng isang daan at apatnapu't apat na libo ay ang pag-awit nila ng awit ni Moises at ng Kordero, na siyang paraan ni Juan upang katawanin ang awit ng ubasan ni Isaias. Bawat pangunahing propeta ay sinisimulan ang kanilang mga aklat sa mga kahatulan laban sa Israel dahil sa kanilang paghihimagsik, o masasabi na ang bawat pangunahing propeta ay unang inaawit ang awit ng ubasan. Pinaninindigan ko na ang awit ng ubasan ni Joel sa kabanata isa ay isa sa pinakamahahalagang pahayag hinggil sa awit ng ubasan. Hindi ko masasabing ako'y tama o mali, ngunit ang dahilan ng aking paninindigan ay sapagkat ang mga ugnayang propetikong sinasagisag sa aklat ni Joel ay tila isang susi, o marahil ay isang ehe para sa ilang mga rayo. Ang patotoo ni Joel ay hindi lamang nag-uugnay sa iba pang mga paralelong linya, kundi tila nagtatakda rin ng isang puntong sanggunian, lalo na sa pamamagitan ng simbolismo ng pagkawasak ng ubasan sa kabanata isa, at sa susunod na dalawang kabanata ay tinutukoy kapwa ang panahon ng pagsubok ng “larawan ng hayop” sa Estados Unidos at ang panahon ng pagsubok ng “larawan ng hayop” para sa sanlibutan. At ang lahat ng ito ay inilalatag sa konteksto ng isang ubasan, at ang isang ubasan ay hindi isang buhay na ubasan—kapag hindi ito nakatatanggap ng ulan.

Binigyan din namin ng diin ang panahong propetiko na kinakatawan ng simbolong “hanggang kailan?” Naramdaman kong kailangan na ipaalala sa atin ang nauna nang itinatag na prinsipyong ito hinggil sa “hanggang kailan?” upang bigyang-diin ang “capstone” na noon pa man, at maging ngayon, ay siya ring saligan at batong-panulok. Ang panghuling ganap na pag-unlad ng mensaheng Midnight Cry na kasalukuyang nagaganap ay ang “capstone.” Batay sa mga saligan, ang “capstone” na iyon ay ang mga hiyas ni Miller na nagniningning nang sampung ulit higit kaysa noong pasimula.

Batay sa “kagila-gilalas na mga gawa” ng Diyos, ang batong-pangwakas ay yaong sandali kung kailan ang Kanyang bayan ay lumilipat mula sa isang karanasang Laodiceano tungo sa isang karanasang Filadelfiano, na kung kailan ang mga taong iyon ay nagiging ang ikawalo na sa mga pito at gayundin kung kailan sila lumilipat mula sa iglesiang nakikipagdigma tungo sa iglesiang

nagtagumpay. Ang paglipat na ito ang batong-pangwakas. Naisasakatuparan ang paglipat kapag naririnig at nakikita ng bayan ng Diyos ang mensaheng “batong-pangwakas” at ito’y kagila-gilalas sa kanilang paningin. Ang mensaheng “batong-pangwakas” ang kasukdulan sapagkat pinagbubuklod nito ang lahat ng mga simbolikong katotohanan hinggil sa “batong-pangwakas.” Ang mensahe ng “pitong panahon” ang batong-pundasyon ni Miller, at ito sana ang magiging batong-pangwakas ng mga Milerita. Ang Pentecostes ang batong-pangwakas ng kapanahunan ng Pentecostes, gaya rin naman na ang “Sigaw sa Hatinggabi” ang batong-pangwakas ng kilusang Milerita ng unang at ikalawang anghel.

Bilang ruok o batong-pangtuktok ng apatnapu’t anim na taong panahong kung kailan itinayo ni Cristo ang templong Milerita ng unang at ikalawang anghel, ang batong-pangtuktok na iyon ay nakatakda maging batong-pundasyon para sa gawain ni Cristo ng pagtatayo ng templo ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Ang batong-pundasyong iyon ay itinindig noong 1844 bilang ilaw upang pagliwanagin ang landas patungo sa langit, at dahil dito ang bayan ng Diyos sa wakas ng sanlibutan ay nararapat bumalik sa “mga dating landas” upang makasumpong ng kapahingahan. Kung sakali at sa oras na sila’y bumalik sa kasaysayan ng mga tagapangunang Milerita, matutuklasan nila na ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi ang ruok ng kasaysayang saligan. Ang Sigaw sa Hatinggabi ay isang kapahayagan ng pagbubuhos ng Espiritu Santo. Kapag ang isang kaluluwa ay bumalik sa “mga dating landas” at nasumpungan ang “maningning na ilaw” na itinindig sa pasimula o saligang punto ng landas, nasusumpungan niya ang Sigaw sa Hatinggabi, na kinikilala ni Jeremias bilang “kapahingahan.”

Mayroon silang isang maningning na tanglaw na inilagay sa kanilang likuran sa pasimula ng landas, na sinabi sa akin ng isang anghel na iyon ang 'sigaw sa hatinggabi.' Ang tanglaw na ito ay nagliwanag sa kahabaan ng landas at nagbigay-liwanag sa kanilang mga paa, upang sila’y huwag matisod.

Kung itinuon nila ang kanilang mga mata kay Jesus, na nasa mismong unahan nila at umaakay sa kanila patungo sa lungsod, sila’y ligtas. Ngunit hindi naglaon, ang ilan ay nanghina at nagsabing napakalayo pa ng lungsod, at inaasahan nilang nakapasok na sana sila roon noon pa. Kung magkagayon, pinalalakas sila ni Jesus sa pamamagitan ng pagtaas ng Kaniyang maluwalhating kanang bisig, at mula sa Kaniyang bisig ay lumabas ang isang liwanag na kumalat sa ibabaw ng pangkat ng mga Adventista, at sila’y sumigaw, ‘Aleluya!’ Ang iba nama’y padalus-dalos na itinatwa ang liwanag na nasa likuran nila, at nagsabing hindi ang Diyos ang umakay sa kanila hanggang sa ganitong kalayo. Namatay ang liwanag sa likuran nila, iniwan ang kanilang mga paa sa ganap na kadiliman, at sila’y natisod at nawalan ng tanaw sa palatandaan at kay Jesus, at nahulog mula sa landas pababa sa madilim at masamang sanlibutan sa ibaba.

Ang batong-pangtuktok ng kasaysayan ng mga Millerita ay ang batong-pundasyon para sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu’t apat na libo. Mula sa pasimula ng tatlong anghel noong 1798 hanggang sa ang iglesyang matagumpay ay ibinabangon, sa katuparan ng paglilinis ng santuwaryo sa panahon ng batas ng Linggo, ang landas ay nililiwanagan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, sapagkat ang talinghaga ay tungkol sa Adventismo, at kung paanong ibinabangon ng

Diyos ang isang bayan upang ganap na sumalamin sa Kanyang katangian habang nagsasara ang probasyon para sa sangkatauhan sa panahon ng krisis ng batas ng Linggo.

Sa landas, si Hesus ang nangunguna, at patuloy Niyang pinaliliwanagan ang landas sa pamamagitan ng pagtaas ng Kaniyang maluwalhating kanang bisig. Kaya't may isang maningning na liwanag sa pasimula ng landas at isang maningning na liwanag na umaakay hanggang sa wakas ng landas. Si Hesus, bilang ang Alpha at Omega, ay inilalarawan ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, kaya ang liwanag sa magkabilang dulo ng landas ay ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi.

Ang unang anghel ay dumating noong 1798 at ipinahayag na dumating na ang oras ng Kanyang paghatol, "Na sinasabi ... dumating na ang oras ng kanyang paghatol." Dumating ang oras ng paghatol noong 1798 at, nang ito'y nagsimula, nagsimula rin ang pag-aasawa sa pagitan ni Cristo at ng Kanyang bagong nobya—ang Filadelfianong Adbentismong Millerita. Nakatakdang ikasal si Cristo noong Oktubre 22, 1844, at mula 1798 hanggang 1844 inihanda ang nobya. Ang nobya ay Filadelfiano, sapagkat walang kahatulan sa nobya ni Cristo, sapagkat inihanda niya ang kaniyang sarili—siya ay dalisay. Ang pagpapahayag ng paghatol ay ang pagpapahayag ng kasal sa pasimula noong 1798 na dumating sa wakas noong 1844.

Ang liwanag na saligan at ang liwanag na pangtuktok para sa kilusang Millerita ay ang mensaheng nagpapahayag ng kasal—ang mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi. Ang Sigaw sa Hatinggabi ang naging saligan at pangtuktok ng kasaysayan ng unang at ikalawang anghel, gayundin ng kasaysayang Millerita; at ang batong pangtuktok ng kasaysayang Millerita ang siyang batong saligan ng kasaysayan ng isandaan at apatnapu't apat na libo, at siya rin ang batong pangtuktok ng kasaysayan ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Natatapos ang pagtatayo ng templo kapag naipatong na ang batong pangtuktok, at ang gawaing paglalagay ng huling “kamangha-manghang” batong iyon ay nagsimula noong Hulyo 2023.

Mayroong iba't ibang mga katuparang propetiko na bubuo ng batong-panapos, ngunit ang batong-panapos ay kumakatawan din sa rurok ng isang mensahe. Ang Pentekostes ang batong-panapos ng mensahe ng panahon ng Pentekostes, gaya rin ng liwanag ng “pitong panahon” na dumaan sa panulat ni Hiram Edson noong 1856, na siyang nilalayong batong-panapos sa mensahe ni Miller, sapagkat ang unang katotohanang saligan na natuklasan ni Miller ay ang “pitong panahon.” Noong 1856, ang pagtanggap sa bagong liwanag ng katotohanang batong-panapos ay katumbas ng pagpiling mamatay sa ilang ng Laodicea, gaya ng ginawa ng sinaunang Israel sa loob ng apatnapung taon. Tinutukoy nito ang Hulyo ng 2023 bilang 1856, ang punto ng pagliko mula sa Filadelfia tungo sa Laodicea sa kasaysayan ng mga Millerite, at ang pagbabaliktad mula sa Laodicea pabalik sa Filadelfia sa kasaysayan ng isandaan at apatnapu't apat na libo. Hindi pinakasalan ni Cristo ang isang di-dalisay na babae noong 1844, sapagkat siya ay nasa kalagayang Filadelfia, at Siya'y pakakasal sa isang nobya mula sa Filadelfia sa Batas ng Linggo. Ngunit una, kailangan niyang ihanda ang kanyang sarili. Handa ka na ba?

Huwag kayong matakot, munting kawan; sapagkat ikinalulugod ng inyong Ama na ibigay sa inyo ang kaharian. Lucas 12:32.

Noong ika-22 ng Oktubre, 1844, ikinasal ang Panginoon sa nobyang Kanyang inihanda upang sumunod sa Kanya tungo sa kasaysayan ng ikatlong anghel at ng lahat ng kinakatawan nito, ngunit pagsapit ng 1863 ang kasaysayan ng ikatlong anghel ay inalihis tungo sa ilang ng Laodicea. Ang kasaysayan mula 1844 hanggang 1863 ay kumakatawan sa kapanahunan ng ikatlong anghel, na sa gayo'y nagbibigay ng isang paglalarawan ng mga mangmang na dalaga sa panahon ng pagtatatakan ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Ang mga dalaga ay trigo at mga panirang-damo na pinaghihiwalay sa pamamagitan ng mga mensaheng inilalarawan ng mga anghel; sapagkat ang mga anghel ang gumagawa ng gawain ng paghihiwalay.

“Pagkatapos ay nakita ko ang ikatlong anghel. Wika ng aking kasamang anghel, ‘Kakila-kilabot ang kaniyang gawain. Kasindak-sindak ang kaniyang misyon. Siya ang anghel na maghihiwalay ng trigo mula sa mga panirang-damo, at tatakan, o bigkisin, ang trigo para sa makalangit na kamalig. Ang mga bagay na ito ay dapat lubos na sakupin ang buong isipan, ang buong pansin.’” Early Writings, 119.

Ang mga mensahe ng tatlong anghel sa Apocalipsis 14 ay ang mensahe ng huling ulan na naghahati at nagbibigkis sa dalawang pangkat.

"Nabuksan kay Juan ang mga tagpong malalim at lubhang kapanapanabik sa karanasan ng iglesia. Nakita niya ang kalagayan, mga panganib, mga pakikibaka, at ang pangwakas na pagliligtas ng bayan ng Diyos. Kanyang itinala ang mga huling mensahe na magpapahinog sa ani ng lupa, alinman bilang mga bigkis para sa kamalig sa langit o bilang mga bigkis na panggatong para sa mga apoy ng pagkawasak. Mga paksang napakalaki ang kahalagahan ang inihayag sa kanya, lalo na para sa huling iglesia, upang yaong mga tatalikod mula sa kamalian tungo sa katotohanan ay maturuan hinggil sa mga panganib at mga pakikibakang nasa kanilang harapan. Walang sinuman ang dapat manatili sa kadiliman tungkol sa mga darating sa daigdig." The Great Controversy, 341.

Ang "mga salita ng katotohanan," na sa henerasyong ito ay ang "mga pangwakas na mensaheng magpapahinog sa ani," ang naghihiwalay sa dalawang uri. Ang gawaing iyon ay siya ring gawain ng "dirt brush man" mula sa panaginip ni Miller.

"Ang kaniyang kalaykay ay nasa kaniyang kamay, at kaniyang lubos na lilinis ang kaniyang giikan, at titipunin ang kaniyang trigo sa kamalig.' Mateo 3:12. Ito ay isa sa mga panahon ng pagdalisay. Sa pamamagitan ng mga salita ng katotohanan, ang ipa ay pinaghihiwalay sa trigo. Sapagkat sila ay lubhang palalo at nagtitiwala sa sariling katuwiran upang tumanggap ng saway, at labis na maibigin sa sanlibutan upang tanggapin ang isang buhay ng pagpapakumbaba, marami ang tumalikod kay Jesus. Marami pa rin ang gumagawa ng gayon. Sinusubok ang mga kaluluwa ngayon gaya ng mga alagad sa sinagoga sa Capernaum. Kapag ang katotohanan ay ipinakikintal sa puso, nakikita nila na ang kanilang mga buhay ay hindi naaayon sa kalooban ng Diyos. Nakikita nila ang pangangailangan ng ganap na pagbabago sa kanilang sarili; ngunit hindi sila nakahandang pasanin ang gawaing pagtatwa sa sarili. Kaya nagagalit sila kapag nahahayag ang kanilang mga kasalanan. Umalis silang natitiod, gaya ng pag-alis ng mga alagad kay Jesus, na nagbubulong-bulong, 'Ito'y mabigat na pananalita; sino ang makakarinig nito?'" The Desire of Ages, 392.

Simula sa Dakilang Kabiguan noong 1844, ang mga panandang-daan at mga pangyayari hanggang sa 1863 ay kumakatawan sa kasaysayan mula 9/11 hanggang sa Batas sa Linggo. Bakit 9/11 ang 1844, itatanong ninyo?

Malinaw sa mga sulatin ni Sister White na dumating ang ikatlong anghel noong Oktubre 22, 1844, ngunit dumating din noong 1888 na nagsisilbing tipo ng 9/11. Higit na mahalaga, itinutukoy at inihihwalay ng lahat ng mga propeta ang mismong kasaysayan mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo, kaya hindi ito ang patotoo ng dalawa o tatlo, kundi ang nagkakaisang patotoo ng bawat saksi mula sa Salita ng Diyos na mula 9/11 hanggang sa batas ng Linggo ang panahong natutupad ang “epekto ng bawat pangitain.”

Ang kasaysayan ng pagdating at pagwawakas ng ikatlong anghel ay mula 1844 hanggang 1863 at kumakatawan sa panahon ng mga kahanga-hangang gawa ng Diyos mula 9/11 hanggang sa Batas ng Linggo. Ang kasaysayang iyon ay kinakatawan din ng 1840 hanggang 1844, at sa linyang iyon ang 1840 ang Alfa at ang 1844 ang Omega. Sa linyang 1844 hanggang 1863, ang 1844 ang Alfa at ang 1863 ang Omega. Ang 1844 ay kapwa Alfa at Omega.

Ang krus ay tumutugma sa 1844, at ang Alpha at Omega ay nagbubo ng Kanyang dugo sa krus. Mula sa 9/11 (1840), nasusumpungan natin na inilalahad ng ika-sampung kabanata ng Apocalipsis ang kasaysayang nagsisimula sa pagkain ni Juan sa munting aklat noong 1840, at pagkatapos ay ang pagkadismaya sa kanyang tiyan noong 1844. Ang pagkain ang pasimula; ang tiyan ang nagmamarka ng wakas. Ang huling talata ng ika-sampung kabanata ay kumakatawan sa kasaysayang nauulit sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

At kinuha ko ang munting aklat mula sa kamay ng anghel, at kinain ko yaon; at sa aking bibig ay naging matamis na parang pulot; at nang aking makain yaon, pumait ang aking tiyan. At sinabi niya sa akin, Dapat kang muling magpropesiya sa harap ng maraming mga bayan, at mga bansa, at mga wika, at mga hari. Apocalipsis 10:10, 11.

Ang Apocalipsis kabanata 10 at Habakuk kabanata 2 ay kumakatawan sa dalawang kabanata na nagbibigay ng patotoo sa propetikong panahon mula 1840 hanggang 1844. Ang kasaysayan mula 1844 hanggang 1863 ay nagsisimula sa isang panandang-daan ng kabiguan, na sinusundan ng isang pagkakalat na sinusundan naman ng isang pagtitipon. Sa panahong iyon, nagwakas ang propetikong kasaysayan ng dalawang tapyas ni Habakuk nang mailimbag ang ikalawang tapyas noong 1849 at ipinalathala sa ibayong-dagat noong 1850. Ang panahon ng mga tapyas ni Habakuk ay mula noong Mayo ng 1842, nang inilathala ang tsart ng 1843, at ang panahong propetiko ay nagtapos kung saan ito nagsimula—sa publikasyon ng isa sa dalawang tapyas ni Habakuk. Ang tsart ng 1843 ang alpha at ang tsart ng 1850 ang omega.

Noong 1856, sumulat si Hiram Edson ng isang serye ng mga artikulo na nag-angat sa pagkaunawa ni William Miller hinggil sa "pitong panahon" sa isang bagong antas. Ang akda ni Edson ang omega ng akda ni Miller, na nag-angat sa saligang katotohanan ni Miller sa katayuan ng isang batong-tuktok na nilalayong magbigay ng kapangyarihan sa bayan ng Diyos. Ang liwanag ni Miller hinggil sa "pitong panahon" ang alfa, at ang liwanag ni Edson hinggil sa "pitong panahon" ang omega.

Noong 1863, ang kilusan ay naging iglesya na sa kalaunan ay magluluwal ng isang kilusang magmumula sa sarili nitong hanay, kung paanong ang mga Millerita ay nagmula sa mga Protestante, at gaya rin ng paglabas ng mga alagad mula sa Hudaismo tungo sa Kristiyanismo, at gaya rin nina Josue at Kaleb na nagmula sa dating bayang tipan na nakatakdang mamatay sa ilang.

Sa mismong kasaysayang iyon (1844 hanggang 1863), ang Republikanong sungay ng halimaw na mula sa lupa ay dumaraan sa isang kahalintulad na pakikibaka na sa wakas ay sumiklab sa Digmaang Sibil, na pinagkakaisahan ng lahat ng mga historyador na naabot ang kalagitnaan nito noong 1863 sa pamamagitan ng Proklamasyon ng Emansipasyon ni Lincoln. Si Lincoln ay kumakatawan sa kauna-unahang pangulong Republikano, na nanumpa sa pagkapangulo kasunod ng pinakamasamang Demokratang Pangulo sa kasaysayan hanggang sa panahong iyon. Siya ay kalaunang pinaslang. Ang lahat ng mga katangiang propetikong ito at iba pa ay nauulit sa huling pangulong Republikano.

Ang panahon mula 1844 hanggang 1863 ay sumaklaw sa pagkakalat at pagtitipon. Ang 1863 ay kumakatawan sa batas ng Linggo, kaya ang pagkakalat na naganap noong 1844 ang tanging pagkakalat hanggang 1863, nang ang mga Seventh-day Adventist na Laodiceano ay nangalat sa ilang ng Laodicea. Ang 1844 ay nagbunga ng pagkakalat at ang 1863 ay nagbunga ng pagkakalat, na sa gayon ay nagpapatotoo sa katotohanang ang kasaysayang iyon ay isang natukoy na propetikong simbolo, sapagkat ito'y nagsisimula sa isang pagkakalat na alpha noong 1844 at nagwawakas sa isang pagkakalat na omega noong 1863. Ang unang pagkakalat ay dumating noong Hulyo 18, 2020 at ang pangwakas na pagkakalat na omega ay natutupad sa batas ng Linggo.

“Darating ang panahon na tayo’y mahihiwalay at mangangalat, at bawat isa sa atin ay kailangang tumindig nang walang pribilehiyo ng pakikipag-isa sa mga may katulad na mahalagang pananampalataya; at paano ka makatatayo malibang ang Diyos ay nasa iyong tabi, at batid mong ikaw ay pinangungunahan at ginagabayan Niya?” Review and Herald, Marso 25, 1890.

Hindi sapat na ang Diyos ay "nasa iyong tabi," dapat mo ring "mabatid na Siya ang nangunguna at pumapatnubay sa iyo." Ang katotohanang ito ay paksa ng propesiya na kinakatawan ng iba't ibang parirala na nakabatay sa kung kailan "makikilala ninyo ang Panginoon."

At kayo’y kakain nang sagana, at mabubusog, at pupurihin ninyo ang pangalan ng Panginoon ninyong Diyos, na gumawa ng kagila-gilalas sa inyo; at ang aking bayan ay hindi kailanman mapapahiya. At inyong malalaman na ako’y nasa gitna ng Israel, at na ako ang Panginoon ninyong Diyos, at wala nang iba; at ang aking bayan ay hindi kailanman mapapahiya. ... Sa gayon ay malalaman ninyo na ako ang Panginoon ninyong Diyos na tumatahan sa Sion, aking banal na bundok; kung magkagayo’y magiging banal ang Jerusalem, at hindi na daraan pa sa loob niya ang mga taga-ibang lupa. Joel 2:26, 27, 3:17.

Kapag banal ang Jerusalem, siya ang Simbahang Matagumpay, sapagkat ang Simbahang Militante ay inilalarawan bilang isang iglesiang binubuo ng trigo at mga damo; at kapag "wala nang mga dayuhan na daraan" sa "Jerusalem" "magpakailanman," ang bayan ng Diyos ay "malalaman" "na siya ang umaakay at pumapatnubay." Alam nila, sapagkat sila ang mga tumupad sa panalangin ng

"pitong ulit," na kinabibilangan ng pag-amin na hindi ka noon pinangungunahan ng Diyos bilang isang Laodiceano; ngunit kapag nagbago ka tungo sa pagiging isang Filadelfiano, malalaman mo "na siya ang umaakay at pumapatnubay" at na ang Diyos ay "nasa gitna ng Israel."

Ang alpha na pagkakakalat (pagkabigo) noong Abril 19 at ang omega na pagkakakalat (pagkabigo) noong Oktubre 22 ay minarkahan ng unang opisyal na publikasyon matapos ang dakilang pagkabigo noong Oktubre 22. Ang paglalathala ay isang panandang-propetiko sa kasaysayan ng mga Millerita at sa propetikong kasaysayan ng Estados Unidos, kaya ang kauna-unahang opisyal na inilathala pagkatapos ng 1844 ay isang panandang-daan ng kasaysayang iyon, at ang panandang-daan ay tumutukoy sa isang pagkakakalat.

1847-Ang Nalabi na Nangalat sa Iba't Ibang Bansa

Isang Salita sa 'Munting Kawan.'

Ang mga sumusunod na artikulo ay isinulat para sa The Day-Dawn, na inilathala sa Canandaigua, New York, ni O. R. L. Crosier. Ngunit yamang ang pahayagang iyon ay hindi na ngayon inilalathala, at yamang hindi natin nalalaman kung ito'y muling ilalathala, minabuti ng ilan sa amin sa Maine na ilabas ang mga ito sa ganitong anyo. Nais kong tawagin ang pansin ng 'munting kawan' sa mga bagay na malapit nang maganap sa daigdig na ito. . . .

Mapapansin ng mambabasa na kabilang sa A Word to the 'Little Flock' ang tatlong sulatin mula sa panulat ni Gng. E. G. White. . . .

"Ang ikalawang pahayag mula kay Gng. White, na matatagpuan sa mga pahina 14-18, ay isang salaysay ng kanyang unang pangitain na may pamagat na To the Remnant Scattered Abroad. Isinulat ito noong Disyembre 20, 1845, bilang isang personal na liham kay Enoch Jacobs, at unang inilathala ng pinagpadalhan sa The Day-Star noong Enero 24, 1846. Pagkaraan, noong Abril 6, 1846, muling inilimbag ito sa anyong broadside nina James White at H. S. Gurney. Ang pahayag, gaya ng lumilitaw sa A Word to the 'Little Flock,' maliban sa maliliit na pagbabagong editoryal at mga idinagdag na sanggunian sa Kasulatan, ay ganap na magkatulad sa buong salaysay ng pangitain gaya ng unang inilimbag." James White, A Word to the 'Little Flock', 25.

Minamarkahan ng 1844 ang pagdating ng isang anghel at ng isang pagkabigo. Noong 1845 nasulat ang unang pangitain at nalathala ito noong 1846. Ang unang pangitain ay nakatuon sa "ang nalabi na nangalat sa iba't ibang dako." Nag-aalinlangan ako na nalaman ng dalagitang propetisang walang asawa, nang isinusulat niya ang kaniyang unang pangitain, na isang katangiang propetiko ng "nalabi" ang, ayon sa kinakailangan ng propesiya, pagkapangalat ng nalabi "sa iba't ibang dako," bilang isa sa mga katangian ng isang daan at apatnapu't apat na libo. Noong 1846, ikinasal ang mga White, kaya't naging White ang apelyido ni Ellen. Sa gayunding taon, sinimulang ipangilin ng mga White ang Sabat ng ikapitong araw. Noong 1846, napagtibay ang tipan, ang propetikong pag-aasawa na nagsimula noong 1844 ay naisakatuparan noong 1846, at noong 1847 ang unang opisyal na publikasyon ay naimprenta at naipadala sa koreo.

Mayo, 1850

Minamahal na Mambabasa-Ang aking layunin sa pagsusuring ito ay ilantad ang kamalian sa liwanag ng banal na katotohanan. . . .

"Sa paghahandog ng munting akdang ito sa nangalat na kawan, natupad ko na ang aking tungkulin sa kanila hinggil dito, at nawa'y idagdag ng Diyos ang Kanyang pagpapala. Amen."

James White, Ang Sabat ng Ikapitong Araw ay Hindi Pinawalang-bisa, 2.

Ipinakikita ng publikasyon ni James White na ang kanyang madla ay nananatiling isang kawan na nagkawatak-watak, ngunit ito rin ay isang pagtatanggol sa Sabat ng ikapitong araw. Ito ang mensahe ng ikatlong anghel sa unang yugto nito, ayon sa pagkaunawa ng Milleritang Adbentismo hinggil sa Sabat at sa ikatlong anghel. Inilathala ito sa parehong taon na inilathala ang tsart ng 1850, at magkasama nilang kinakatawan ang pagbangon ng hukbo ng Panginoon para sa nalalapit na krisis ng batas ng Linggo. Laging inilalarawan ni Jesus ang wakas sa pamamagitan ng pasimula, at yaong mga nagpahayag ng mensahe noong 1844 na gumamit ng tsart ng 1843 ay nagsilbing huwaran ng mga magpapahayag ng mensahe na gagamit ng tsart ng 1850. Sa pasimula ng panahon ng dalawang talahanayan ni Habakuk, ang mga kalalakihan ay nagpahayag ng mensahe ng oras na iyon kaugnay ng talahanayan ni Habakuk, at noong 1850 si James White ay nagpahayag ng mensahe ng ikatlong anghel kalakip ang tsart ng 1850. Ang tsart ay ginawa ni Kapatid na Nichols noong panahong 1849, panahong naninirahan sina James at Ellen White kasama ni Kapatid na Nichols. Si James White ay tuwirang kaugnay sa pagbuo ng tsart ng 1850, at sa taong iyon sinimulan niyang ipahayag ang mensahe ng ikatlong anghel.

"Ika-23 ng Setyembre, [1850], ipinakita sa akin ng Panginoon na inunat Niya ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang muling bawiin ang nalabi ng Kanyang bayan, at na ang mga pagsisikap ay dapat na pagdoblehin sa panahong ito ng pagtitipon. Sa panahon ng pagkakawatak-watak ay hinampas at pinilas ang Israel; ngunit ngayo'y, sa panahon ng pagtitipon, pagagalingin at tatalian ng Diyos ang Kanyang bayan. Sa pagkakawatak-watak, ang mga pagsisikap na ilaganap ang katotohanan ay may kaunti lamang na naging bisa, kaunti lamang o halos walang natamo; ngunit sa pagtitipon, kapag ipinatong ng Diyos ang Kanyang kamay upang tipunin ang Kanyang bayan, ang mga pagsisikap na ilaganap ang katotohanan ay magkakaroon ng kanilang itinakdang bisa. Lahat ay dapat magkaisa at maging masigasig sa gawain. Nakita ko na kahiya-hiya na ang sinuman ay tumukoy sa panahon ng pagkakawatak-watak bilang mga halimbawang gagabay at magtatakda sa atin ngayon sa panahon ng pagtitipon; sapagkat kung hindi na higit ang gagawin ng Diyos para sa atin ngayon kaysa ginawa Niya noon, ang Israel ay kailanma'y hindi matitipon. Kasingkinakailangan na mailathala sa isang pahayagan ang katotohanan gaya ng ito'y ipinangangaral." Review and Herald, Nobyembre 1, 1850.

Ang pangitain na ang Panginoon 'ay muling iniunat ang Kanyang kamay upang mabawi ang nalabi ng Kanyang bayan,' sa pahina 74, ay tumutukoy lamang sa pagkakaisa at kalakasang minsang umiral sa mga naghihintay kay Cristo, at sa katunayang sinimulan Niyang muling pag-isahin at ibangon ang Kanyang bayan. Early Writings, 86.

Si Sister White sa Early Writings ay naglalahad ng puna hinggil sa isang sipi mula sa Review and Herald, kaugnay ng paggamit niya sa mga salita ng propetang Isaias nang sinabi niya, "ipinakita sa

akin ng Panginoon na iniunat Niya ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang bawiin ang nalabi ng Kanyang bayan.” Iniunat Niya ang Kanyang kamay noong 1850. Nang tinipon Niya ang mga taong iyon sa Kabanal-banalang Dako noong Oktubre 22, 1844, iyon ay sa pagtatapos ng pagkakalat mula 677 BK hanggang Oktubre 22, 1844. Ang literal na Juda na nananahan sa literal na maluwalhating lupain ay ikinalat sa loob ng 2520 taon, alinsunod sa “pitong panahon” ng Levitico dalawampu’t anim, na nagsimula noong 677 BK. Sa katapusan ng 2520 taon, ang espirituwal na Israel ay tinipon noong Oktubre 22, 1844, at agad silang muling ikinalat, at ang pagkakalat ay nagtapos nang iniunat ng Panginoon ang Kanyang kamay sa ikalawang pagkakataon. Tinitipon Niya sila sa ikalawang pagkakataon sa nasabing talata upang ganapin ang dalawang bagay: upang “buklurin ang kanyang bayan” at upang “ibangon” ang Kanyang bayan.

Noon ay nakita ko ang ikatlong anghel. Wika ng anghel na kasama ko, 'Kakila-kilabot ang kaniyang salita, kakila-kilabot ang kaniyang misyon. Siya ang anghel na pipili ng trigo mula sa mga panirang-damo, at tatatakan o tatalian ang trigo para sa makalangit na kamalig.' Ang mga bagay na ito ay dapat pag-ukulan ng buong isipan at buong pansin. Muling ipinakita sa akin ang pangangailangan na ang mga naniniwalang mayroon tayong huling mensahe ng awa ay mahiwalay sa mga araw-araw na tumatanggap o sumisimsim ng mga bagong kamalian. Nakita ko na ni bata ni matanda ay hindi dapat dumalo sa mga pagtitipon ng mga nasa kamalian at kadiliman. Wika ng anghel, 'Hayaang ang isip ay huminto sa pagmumuni sa mga bagay na walang kapakinabangan.' Manuscript Releases, tomo 5, 425.

Ang ikalawang pagtitipon na nagsimula noong 1850 ay sumagisag sa pagtatatakan (pagbubuklod) sa bayan ng Diyos habang sila ay itinataas, “inaangat,” bilang isang watawat. Itinutukoy ng 1850 kung kailan titipunin ng Panginoon ang isang daan at apatnapu’t apat na libo. Bilang isang kinakailangang pang-propetikong pangyayari, dapat na sila’y nagkawatak-watak muna bago sila tipunin. Kaya, ang “tatlo at kalahating araw” ng Apocalipsis 11:11 ay sumasagisag sa 1260, na kalahati ng 2520, at kumakatawan sa pagkawatak-watak na sumunod sa Hulyo 18, 2020. Ang Apocalipsis 11:11 ay kumakatawan sa ikalawang pagtitipon ng mga magiging isang daan at apatnapu’t apat na libo at sa watawat na itinatataas sa mga bansa, gaya ng inilalahad sa Isaias 11:11!

At sa araw na yaon ay magkakaroon ng isang ugat ni Jesse, na tatayo bilang isang watawat ng bayan; siya’y hahanapin ng mga Hentil, at ang kaniyang kapahingahan ay magiging maluwalhati.

At mangyayari sa araw na yaon, na sa ikalawang pagkakataon ay muling iunat ng Panginoon ang kaniyang kamay upang bawiin ang nalabi ng kaniyang bayan na maiiwan, mula sa Asiria, at mula sa Egipto, at mula sa Patros, at mula sa Cus, at mula sa Elam, at mula sa Sinar, at mula sa Hamat, at mula sa mga pulo ng dagat.

At itataas niya ang isang watawat para sa mga bansa, at pipisanin ang mga tapon ng Israel, at titipunin ang mga nangalat ng Juda mula sa apat na sulok ng daigdig. Isaias 11:10, 11, 12.

Noong 1850, iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang mga tao na nagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel na kaugnay ng mensahe ng Sigaw sa

Hatinggabi, gaya ng kinakatawan ng dalawang tapyas ni Habakuk. Noong Hulyo ng 2023, iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang mga tao na nagpapahayag ng mensahe ng ikatlong anghel na kaugnay ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi, gaya ng kinakatawan ng dalawang tapyas ni Habakuk. Kapwa ang 1850 at Hulyo 2023 ay tumutukoy sa pagtitipon ng "nalabi ng Kaniyang bayan," gaya ng sinasabi ni Isaias sa talatang 11 ng kabanata 11. Ang talatang 11 ay nasa pagitan ng mga talatang 10 at 12, at kapuwa tinutukoy ng dalawang talatang iyon ang pagtaas ng watawat sa sanlibutan.

Bawat isa sa tatlong talata ay tumutukoy sa "watawat," bagaman ang gitnang talata ay tumutukoy sa kanila bilang ang "nalabi." Ang "nalabi" roon ay titipunin sa ikalawang pagkakataon at ang bilang ng mga liping pinanggalingan nila ay walo. Ang "8" ay kumakatawan hindi lamang sa mga nasa daong ni Noe na lumipat mula sa dating sanlibutan patungo sa bagong sanlibutan nang hindi nakakita ng kamatayan, kundi ang "8" ay kumakatawan din sa ikawalong iglesia na sa mga pito. Ang dalawang saksi ng Apocalipsis 11:11 ay yaong mga muling binuhay. Ang bilang na "8" ay sagisag ng pagkabuhay na mag-uli, sagisag ng isandaang apatnapu't apat na libo, sagisag ng bautismo, at sagisag ng mga lumilipat mula sa Laodicea tungo sa Philadelphia at nagiging watawat ni Isaias sa mga bansa. Iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon noong 1850 hanggang 1865 at muli noong Hulyo 2023.

Noong 2023, nagkaroon ng bagong liwanag hinggil sa 'pitong panahon,' gaya rin ng nangyari noong 1856. Ang panahon mula 1856 hanggang 1863 ay kumakatawan sa kasaysayan ng isang daan at apatnapu't apat na libo, kung kailan itinitindig ng Panginoon ang Kaniyang nalalabing bayan bilang isang hukbo.

Ganap na tumutugma ang Isaias 11:11 sa Pahayag 11:11, na ganap ding tumutugma sa Daniel 11:11. Si Isaias at si Juan ay naglalarawan ng panloob na kasaysayan, at si Daniel naman ay naglalarawan ng panlabas na kasaysayan. Ang panlabas na linya ni Daniel sa 11:11 ay kahanay ng panloob na linya ni Juan sa 11:11, at inilalahad ng Isaias 11:11 ang watawat ng panloob na linya na tumatawag sa ibang kawan ng Diyos mula sa panlabas na linya. Binigkis ni Palmoni ang mga talatang ito sa isang mainam na bigkis, isang bagay na tanging maisasakatuparan lamang ng Isa na Siyang Maylalang ng lahat ng bagay.

Ipagpapatuloy natin ang mga ito sa susunod na artikulo.

Pakikipag-diyalogo sa Artipisyal na Impormasyon:

May itinuturing bang anumang kahalagahan ang larangan ng matematika sa bilang na "11"?

Oo, ang bilang na 11 ay nagtataglay ng ilang punto ng tunay na matematikal na interes at kahalagahan (higit pa sa pagiging isang bilang na primo lamang). Narito ang mga pangunahing punto na madalas na binibigyang-diin ng mga matematiko at mga mahilig sa matematika:

Ang 11 ay ang ikalimang bilang na primo, ang pinakamaliit na dalawang-digit na primo, at ang unang primong palindromiko sa base 10. Ang "11" ang pinakamaliit na repunit (isang bilang na binubuo ng inuulit na mga yunit) na isang primo. Ito lamang ang natatanging dalawang-digit na

primo na magkapareho ang dalawang digit. 11, 22, 33, 44, atbp. Tanging sa “11” lamang ito gumagana. Ang “11” ay isang eksponente ng primong Mersenne. Ang pagpapalawak na desimal ng $1/11 = 0.090909\dots$ ay may haba ng siklo ng pag-uulit na 2 lamang, ngunit ang $1/11$ ay bantog sa isa pang paraan: ang hanay ng mga primo na 11, 101, 1009, 10007, 100003, atbp., ay lumilitaw sa mga pagtalakay hinggil sa mga primong nasa aritmetikong progresyon. Ang dihedral na pangkat na may orden na 22 (mga simetriya ng isang regular na 11-gon) ay kapansin-pansin sapagkat ang “11” ang pinakamaliit na primo kung saan ang dihedral na pangkat ay may hindi-abelyanong istrakturang walang sentro na may kabuluhan sa teorya ng mga pangkat. Sa teoretikal na pisika (teorya ng kuwertas / M-teorya), ang sansinukob ay madalas na inilarawan sa 11 dimensiyon ng espasyo-panahon, at ang mga pisiko at mga matematiko na gumagawa sa larangang iyon ay madalas na bumabanggit sa paglitaw ng 11. Ang “11” ang kaisa-isang palindromikong primo na may pantay na bilang ng mga digit (ang lahat ng iba pang may pantay na bilang ng mga digit at mahigit sa 2 ay nahahati sa 11 at samakatuwid ay tambalan). Ito ay isang teorema sa libangang teorya ng mga bilang.

Pangwakas na punto:

Bagaman ang “11” ay walang kaparehong antas ng kasikatan bilang isang superstar gaya ng π , e , o ng gintong proporsiyon, madalas itong lumilitaw bilang pinakamaliit o unang halimbawa ng maraming penomeno (unang repunit na primo, kaisa-isang palindromikong primo na may pantay na bilang ng mga digit, maagang paglitaw sa maraming pagpapatunay at kontra-halimbawa, 11 na dimensiyon sa Teoryang M, atbp.). Kaya, oo—itinuturing ng pamayanang matematikal na makabuluhang bilang ang 11.

Siya na nagbigay-inspirasyon sa Salita ang tunay na tagapagpaliwanag ng Salita. Inilarawan ni Cristo ang kaniyang mga turo sa pamamagitan ng pagtawag ng pansin ng kaniyang mga nakikinig sa mga payak na batas ng kalikasan, at sa mga kilalang bagay na araw-araw nilang nakikita at hinahawakan. Sa gayon, inakay niya ang kanilang mga isipan mula sa likas tungo sa espirituwal. Marami ang hindi kaagad naunawaan ang kahulugan ng kaniyang mga talinghaga; subalit habang araw-araw nilang nakakaharap ang mga bagay na iniugnay ng Dakilang Guro sa mga espirituwal na katotohanan, ang ilan ay nabatid ang mga aral ng banal na katotohanan na pinagsikapan niyang ikintal, at ang mga ito ay nakumbinsi sa katotohanan ng kaniyang misyon at nagbagong-loob sa ebanghelyo. Sabbath School Worker, Disyembre 1, 1909.

Sa gayong pag-aakay mula sa kalikasan patungo sa kahariang espirituwal, ang mga talinghaga ni Cristo ay mga kawing sa tanikala ng katotohanan na nagbubuklod sa tao at sa Diyos, at sa lupa at sa langit. Christ's Object Lessons, 17.